

ESHIL

Još u djetinjstvu Eshilu je prorokovano da će umrijeti od udarca koji će doći s neba. Zato se čuvao oluje i groma, a za vedrih dana čutio se sigurnim. Pisao je drame u kojima bogovi kažnjavaju zločine, borio se kod Salamine i Plateje, doživio pad atenske tiranije, slom Perzijanaca, a onda se jednog jutra, nekom starom, poluslijepom orlu Eshilovo golo tjeme učinilo kao komad stijene. Spustio je iz svojih čaporaka veliku kornjaču da bi je razbio o taj kamen (Eshilovu glavu) i ubio ga na mjestu.

GROBLJE KAMENE DJECE

U srcu Tokyja, u vrtu budističkog hrama Zojoji, nalazi se jedinstveno groblje na svijetu - groblje nerođene djece. Majke, zapravo žene koje su pobacile svu tu djecu stavljaju na određeno mjesto mali, kameni lik nazvan, prema religijskom rječniku, JIZO. JIZO je zavjetno božanstvo, sveta osoba koja može, ako hoće, odvesti čovjeka k Buddhi. Sredinom rujna 1988. na groblju je bilo preko 20 milijuna JIZO-a.

(Nedjeljna Dalmacija, 25. 8. 1993.)

CASABLANCA

za Cici

Dok sam kod Zorane, bivše žene Viktora Ivančića, kupovao džemper marke CASABLANCA čuo sam (iznenada) poznatu mi pjesmu i vidio crna glasovirača u *Rick's Café Americain* u Casablanci i sjetih se da pišući *Dok vrijeme prolazi* 88. na *Rebru* nisam ni pomislio na Casablancu a crnac se, nedvojbeno, zvao Sam (Play it again, Sam) i pjesma, doista, *As Time Goes By* a Rick se najčešće pravdao time da je po nacionalnosti pijanac kojeg politika ne zanima a Ingrid Bergman, na filmu - Ilsa, bijaše vjenčana za nekakva revolucionara (sabotera, što li?) i Rick je često govorio Ilsi: Here's looking at you, kid a tko tu koga gleda, tj. o čemu je riječ ne bijaše jasno ali zato, posve jasno pamtim kako vlasnik kavane i, razumije se, ruleta Rick Humphrey Bogart zdušno nagovara mladog Bugarina (bjegunca iz Bugarske) da igra na 22 pa opet na 22 da dvaput dobije (just a lucky guy!) te da on i supruga mogu u Ameriku a Rus, što radi za šankom, Sascha grli, sav ganut zbog te darovnice, Ricka, Rick se otima, pravi nevješt (Ti, ludi Ruse, kaže) A šareni je džemper svima zapeo za oko

~~za srce~~
I Svemir ga je kupio, nakon nekoliko dana I Cici - za Nihada, mlađega sina koji živi u Kairu A Kairo i Casablanca na istoj su (afričkoj) strani Sredozemlja...

Eto što je čovjek, život čovjekov! Sjećanje na vlastito i tuđe sjećanje! Ilsa oprava (u *Belle Aurora*) bijaše plava, a debeljko pod fesom stolovat će vječno u *Plavoj papigi* Zbogom, zbogom, Rick, Bog te blagoslovi! dovikuje Ilsa Poljubac je samo poljubac, uzdah - uzdah, sjedio za klavirom Sam ili Tom (Toma iz Kempena, iz Aquina) ili neki treći zaljubljenik Božji s neprepoznatljivim Božjim imenom, jer sve što je napisano (ili odsvirano) bit će kao slama u usporedbi s onim što ćemo vidjeti kad (nam) vrijeme prođe kad vrijeme (nam) prođe kada vrijeme prođe

1995.

(Republika, 11-12 1997.)

Adiamento:

Bolestan sam i umoran, a i ljeto je (meni najteže godišnje doba) pa moram odgoditi ovaj *Drugotisak*, barem do prvih kiša. Zbogom, pjesnički prijatelji! Zbogom, poštovani čitatelji!

I.M.

MOMČILO POPADIĆ (17. san)

Štakori nam se motaju oko nogu, zavlače u nogavice, po tričetiri u svaku nogavicu Mrštim se, a Momčilo govori: Samo hrabro, sve će se srediti Sve će opet doći na svoje mjesto

18.3.1989.

ONA ŽENA (22. san)

Sinoć sam sanjao onu ženu, koju sam ljeti 56. vidio u tramvaju u Zagrebu Bila je u istoj svijetloj haljini, bez grudnjaka Male oštre bradavice na isti su način "probijale" tanku tkaninu Iza lijepo oblikovana uha kovččala se ista crna kosa i sišla je, naravno, na istoj stanici, kod *Kinoteke*

28.1.1990.

(Mogućnosti, 8-10 1991.)

T.P.M. (par lui-même)

Uz obraze i stvari BITI Završit smrcu Dolikuje Reče I ne koristi vikat Nebo vas neće (a možda i ne može) O, sveta čađo gornjih polja! O, Uvalo-Bože! Na to je, dakle, začeo spalo Niti sam korijen Niti sam kvasac Izgovora nema BEZ BOJAZNI Još malo ...

27.2. 1981.

(Vijenac, 2.12.1999.)

IVAN MARTINAC

(Split, 28. 3. 1938.)

DRINSKE ELEGIJE

Tolja je (Kudrjavcev) imao kartu više, pa smo ušli (zajedno) na Večer pjesama brigadira Tolja, koja se (inače) naplaćivala četrdeset kuna... ušli smo u atrium negdašnje Stare bolnice (i Muzeja Revolucije) i sjeli po sredini, ukoso prema staroj (zaustavljenoj) uri, a malo poslije Matko se (Trebotić) došuljao iza nas i odmah, kao da se podrazumijeva da ovaj prostor i duhovi prostora ne pripadaju gostu, šapćući ispričao da ga je pokojni Tonči molio, molio te konačno izmolio da ilustrira Gudelja... i na tu su se udicu učas uhvatile neke moje uspomene, sjećanja na Petrasova, kako me uoči putovanja u London, gdje je kod Štambuka u KRALJEVSKOJ OPĆOJ BOLNICI trebao zamijeniti skroz potrošenu jetru, uzbuđenim glasom zove i zdušno uvjераva (spominjući zlatna, bolesnička *Zaricanja* i *Smokvu koju je Isus prokleo*) da bi mi veoma rado, od srca... a ne hvala, zahvaljujem, rekoh u velikom, neiskazivom strahu i njegovu se posvetilačka naklonost istog trenutka preusmjerila, preustrojila... Čuj, gurka me Tolja, pokazujući glavom na prozore: Jesi li tu ikada ležao? Da ležao, gnjio, gotovo sagnjio, kažem, čudeći se što ne mogu ubrzati zaborav, izbrisati barem nešto, recimo - onu malu svečanost, kada mi je Matko Raos upravo ovdje (doduše, bilo je poslijepodne) darovao svoj KROV U TORBI napisavši - Ivanu od Mate, jer se kraće nije moglo, ni on nije mogao... odjednom, iz čista mira, bijela se svjetla prigušuju, glasovi zamiru i meni nepoznat čovjek (a sve je više takvih) počinje krasnosloviti Toljeve DRINSKE ELEGIJE.

3.8. 1994.

(Kolo, 2. 1999.)